

мое-то тѣло и пиѣ моуж-тѣ кръвь, има животъ вѣченъ, и азъ ще го възкрѣснѣ въз подирный-а день: защото мое-то тѣло е истинско истіе и моа-та кръвь е истинско питіе. Кой-то иде мое-то тѣло и пиѣ моуж-тѣ кръвь, стои у мене и азъ у него. Както ма проводи живый-а отецъ, и азъ живѣнѣ за ради него; тѣи оный, кой-то ма иде, ще живѣе и той заради мене Тойзи е хлѣвъ, кой-то слѣзе отъ неба-то: не както ваши-тѣ отцы пдохѣ маннѣ-тѣ и измрѣхѣ; кой-то иде тойзи хлѣвъ, ще живѣе вѣчно.“ (Іоан. VI, 51-58).

И мнозина капернаѣмляни отъ неврѣіе, като чѣхѣ тоа, извикахѣ предъ Христа: „о страшно е това слово, кой ще го послѣша?“ Затоа спаситель като видѣ тѣхно неврѣіе, и како знааше, че человекъ, помраченъ съ тѣлесны помыслы, не може са въздигна до тайнѣ-тѣ на негово-то божество, каза на своите ученицы, че никой не може до при него, ако му не бѣде дадено отъ неговый отецъ, и понежелаше отъ тѣхъ свободнѣ вѣрѣ, запыта ги: да не искате и вы да си отидете?“ А Петръ му отговори и за апостолы-тѣ и за сички-тѣ, кой-то вѣрватъ: „Господи, при кого ще отидемъ? ты имашъ рѣчи на вѣчный-а животъ. И нѣи повѣрвахмы и познахмы, че си ты Христосъ Сынъ на Бога живаго.“ (68-69).

И тѣи человекъ, за да намѣри пакъ чистый-а и божественый-а оный животъ, кой-то изрѣби, като окѣси отъ дърво-то познаніа добра и зла, трѣба да иде истинный-а небесный хлѣвъ, хлѣвъ-а